

РЕШЕНИЕ

№ 1926

гр. София, 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 10.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **9309** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Ш. Ф., [дата на раждане] , гражданин на П., чрез представител по пълномощие адв. И. И. от САК, срещу отказ рег.№ ISB 19000419V/21.01.2020 г., за издаване на виза по чл. 9а, ал.2, т.3 от ЗЧРБ, постановен от консулско длъжностно лице в посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република П..

В жалбата се твърди, че отказът е неправилен, немотивиран и незаконосъобразен. Не е посочено въз основа на кои данни административният орган е приел, че жалбоподателят не е доказал целта и условията на посещението си в РБ, както и намерение да напусне страната в определения срок. Като мотиви са изложени всъщност предположения на административния орган. Нарушени са принципите, залегнали в чл.7, ал.2 и чл.9, ал.2 от АПК. Сочи се, че жалбоподателят е представил достатъчен брой документи, доказващи целите на посещението и осигуряването му с жилище и парични средства. В открито съдебно заседание оспорването се поддържа от адв. И.. Иска се отмяна на отказа ,не се претендират разноски.

Ответникът М. В. Хартарски, консулско длъжностно лице в посолството на Република България в [населено място], Ислямска република П., чрез процесуалния си представител юрк. Е. В. оспорва жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП-редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано пред българското дипломатическо представителство в Ислямска Република П. въз основа на заявление рег. № ISB 19000419V/16.10.2019 г., подадено от М. Ш. Ф., гражданин на Ислямска Република П.. В заявлението е отбелязано, че молителя е [дата на раждане] в [населено място] – Ислямска Република П., понастоящем живее в П., като кандидатства за виза вид „С“ за краткосрочно пребиваване с еднократно влизане в Република България и престой в рамките на 15 дни. Посочено е, че издръжката му ще бъде осигурена от М. И. - съпругата на брат му, която е гражданка на О. кралство Великобритания и С. И.. Към заявлението е приложена нотариално заверена поканата рег. № 16112/27.08.2019 г. от М. И., както и нотариално заверена декларация рег. № 16111/27.08.2019 г, с която М. И. заявява, че може да осигури издръжка и жилище на молителя. Представено е копие от британски паспорт на И., договор за наем и декларация от собственика на наемания апартамент, резервации за самолетни полети до и от С., доказателства за родствена връзка между молителя и канещото лице. В хода на съдебното производство са представени справка от ГД „Гранична полиция“ за влизането и излизането от територията на страната на лицето И. М., писмо рег.№ 32770/20.10.2020 от ДАНС, с което се уведомява съда, че съгласувателната процедура по заявлението на М. Ф. е осъществена от специализирана дирекция „М“-ДАНС. В писмото е посочено, че декларираният адрес в поканата на [улица], ап. № 1А е посочван в множество регистрирани заявления за визи на пакистански граждани и вероятно се използва с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ и НУРИВОВР. От страна на жалбоподателя по делото са представени редица писмени доказателства на чужди езици. В разпоредбата си от 06.10.2020 г., както и в с.з. от 02.12.2020 г. съдът изрично изиска от жалбоподателя да представи точен превод на български език съобразно изискването на чл. 185 ГПК и назначи съдебна експертиза за извършване на нужния превод. Съгласно чл.14, ал.4 АПК разноските за превода следва да бъдат поети от жалбоподателя. Тъй като последният не стори това и не внесе депозит за преводача експертизата бе заличена и представените на чужди езици документи не следва да бъдат ценени от съда.

На 21.01.2020 г. завеждащият консулската служба в посолството на Република България в Ислямска Република П. издава отказ на виза рег. № отказ рег.№ ISB 19000419V. Отказът е на основание чл.10, ал.1, т.17 и т. 23 от ЗЧРБ като в мотивите е посочено, че заявителят не е доказал убедително целта и условията на пътуването, както и намерението да напусне страната в определения срок. Проверката е установила, че поканата е заверена въз основа на фиктивен договор за наем. Отказът е връчен на заявителя на 21.08.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визов режим /НУРИВОВР/, визите се издават от

дипломатическите и консулските представителства на Република България. Чл.34, ал.1 от НУРИВОВР определя, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България, като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Въз основа на тази разпоредба е издадена Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, съгласно която ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед консулските длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица отказа за издаване на виза. Със Заповед № 14/06.08.2019 г. на временно управляващия посолството на Република България в Ислямска Република П. за изпълняващ функциите на консулско длъжностно лице е назначен М. В. Хартарски, а със Заповед № 17/06.08.2019 г. М. Хартарски е упълномощен за съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Въз основа на горното съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Спазена е формата на акта - стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ съгласно Приложение 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР. Отбелязани са правните основания за отказ – чл.10, ал.1, т.17 и т.23 ЗЧРБ. Изложени са и кратки мотиви – недоказани убедително цел условия на пътуването и намерение за напускане на страната в разрешения срок, както и фиктивен наемен договор, въз основа на който е издадена поканата.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на оспорения индивидуален административен акт.

Основанията за отказ за издаване на виза са посочени в чл.10 ЗЧРБ. В оспорения акт административният орган се е позовал на две от тях - тези по т.17 и т.23. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Двете условия са дадени кумулативно – чужденецът следва да докаже както целта на планирания престой, така и условията, при които ще се проведе. Чл.10, ал.1, т.23 предвижда, че се отказва издаването на виза на чужденец, който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В конкретния случай е постановен отказ за издаване на виза, тъй като от една страна целта и условията на пътуването не са убедително доказани, и от друга – използвана е фиктивен договор за наем при заверката на поканата.

Тези изводи на административния орган са правилни.

В писмото на ДАНС е отразено, че декларираният адрес в поканата – [населено място], [улица], ап. № 1А е посочван в множество регистрирани заявления за визи на пакистански граждани. Това налага извода, че всъщност квартирата на този адрес се използва за да бъдат изпълнени изискванията на ЗЧРБ и чл.17 от НУРИВОВР като се сключват фиктивни наемни договори с лица, канещи пакистански граждани на посещение в Република България. От справката на ГД „Гранична полиция“ се установява, че за последните 10 години И. М. е минала през ГКПП на Аерогара С. два пъти. Първия път е пристигнала на 19.08.2019 г. и е отпътувала на 21.08.2019 г. като е

използвала престоя за да се снабди и подаде в качеството си на гражданска на страна от ЕС, необходимите документи за издаване на карта за продължително пребиваване в Република България /такава карта е издадена от МВР на 22.08.2019 г./ Второто посещение е съвсем кратко – пристигнала е на 27.08.2019 г. в 13,45 ч. и е отпътувала същия ден в 17,52 ч., т.е. престояла е 4 часа и 7 минути на територията на страната, през което време е заварила нотариално поканата до жалбоподателя. На датата на сключване на представения договор за наем – 05.08.2019 г. няма данни да е влязла в страната от някоя от аерогарите. Не са представени от канещото лице доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за осигуряване издръжката на жалбоподателя. Няма данни И. М. да пребивава в България. Единствените ѝ съвсем кратки посещения са единствено с цел да се изготвят и заверят нотариално необходимите документи, за да бъде издадена покана до жалбоподателя. Не става ясно каква е целта на посещенията на заявителя, след като нито брат му, нито снаха му, нито каквито и да е други негови близки или роднини живеят или пребивават в Република България.

С оглед изложеното съдът намира, че изводът на административния орган за наличие на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 ЗЧРБ е правилен и законосъобразен.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за липса на мотиви. Нито закона, нито НУРИВОВР изискват поименно да се посочва кое доказателство се кредитира и кое не. Макар и кратки /с оглед предоставеното място във стандартния формуляр/ изложените мотиви са достатъчни и ясни, основаващи се на събраните в хода на производството доказателства. Изложените мотиви следва да се разглеждат съвкупно със събраните в хода на административното производство доказателства.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателя за нарушение на чл. 7, ал.2 и чл.9, ал.2 от АПК. Изводите си административният орган е направил след преценка на всички представени в хода на производството доказателства.

Съдът не възприема изложеното в жалбата становище, че са представени всички необходими документи и въз основа на тях неминуемо следва да бъде издадена исканата виза. Наистина към заявлението са представени изискуемите от закона и правилника документи, но от събраните доказателства се установява, тези законови изисквания са изпълнени само формално. В тази насока съдът изложи изводите си по-горе.

С оглед горното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и въз основа направеното искане и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ш. Ф., [дата на раждане], гражданин на П., срещу отказ рег.№ ISB 19000419V/21.01.2020 г., за издаване на виза по чл. 9а, ал.2, т.3 от ЗЧРБ, постановен от консулско длъжностно лице в посолството на Република България в Ислямска Република П..

ОСЪЖДА М. Ш. Ф., гражданин на Ислямска Република П., [дата на раждане] , да заплати на Министерство на външните работи, разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: